

Dobový idol: emo, gothic, skejťáci, diskanti nebo hiphopeři?

Jak je poznáte: Jsou posedlí tím, jak vypadají.

Oč jim jde: Být zajímaví, výrazní, nesplynout s davem.

Dnešní společnost je jich plná. Mladých lidí, kteří si zakládají na svém vzhledu. Je pro ně podstatné vypadat stylově. Styl si hledali, vytvářeli, cítí se jedineční a „sví“.

„Emaři“ s obarvenými patkami přes půl tváře, „gothičky“ v černých šatech, které podle „skejťáků“ v „bejskách“ dávno vyšly z módy. Diskanti v barevném ošacení, které křičí: „Všimni si mě!“ – Místo toho, aby se tito mladí lidé snažili zaujmout svou inteligencí, vynikat humorem, nesplyvat s davem díky své dobročinnosti a ochotě pomáhat druhým, je pro ně podstatné to, jak vypadají. Mají pocit, že jejich vzhled jim dodává onu vytouženou jedinečnost, po které dnes každý puberták prahne.

Ale je tomu skutečně tak? Co taková subkultura hiphoperů? Jen v našem malém městě jich najdeme desítky, ne-li stovky. Chlapce i dívky.

Takového správného „hopera“ poznáte na první pohled. Držení těla v kombinaci s vytahaným, pytlovitým oblečením nám vnukne myšlenku, zdali vědci nepochybili, když sestavovali vývojovou linii člověka – Homo habilis, budiž. Ale člověk vzpřímený – Homo erectus? Dvakrát esovitě prohnutá páteř? U HIPHOPERA? Nebo snad standardní poměr délek končetin ke zbytku těla? Omyl. Nožičky mají krátké, rozkrok tam, kde běžně najdeme kolena. Je zřejmé, že hlava se také jeví neúměrně malá, ale žádný strach, od toho má představitel hiphopového hnutí bezpočet barevných kšiltovek nejrůznějších značek.

Ano! Nesmí se zapomínat na značky. Meatfly. Etnies. Nike a Adidas také nejsou k zahození. Oblečení „z dovozu“ – Česko nenabízí hiphoperovi dostatečně široký sortiment triček velikost XXXXL. Boty nikdy nekupovat v menší velikosti než 44, víte, jak se to říká, podle velikosti chodidla dívky odhadují velikost pánovy... chlouby.

Krásné dívky. V mnoha videoklipech tohoto hudebního žánru vystupují krásné dívky. Rýmařovský hiphoper chce také krásku! A proč by jen jednu?! Že jsou hloupé? Jsou krásné! A mají rády sex. A „zahulí“ si jointa. Nepotřebuje chytré dívky, on také není z nejchytřejších, chce děvčata povolná, milá, free... Taková, co neřeší „sračky“, jako je třeba škola.

Škola. Má takový kluk rád školu? Učí ho v ní pěstovat a balit? Chtějí dějepis a algebru. Slohové postupy, frázová a modální slovesa ve dvou jazycích. To nepotřebuje. Všechno ho naučil život. Je dítě ulice, vyrostl ve městě stínů! S milujícími rodiči, se spoustou peněz, s každodenní teplou večeří. Ale on ví, „o čem to dneska je“.

Chodí o víkendu navštěvovat babičku? Obejme ji a ptá se, jestli ji pobolívá umělý kyčelní kloub? Pomáhá doma rodičům? Záleží mu třeba na milé, chytré dívce, se kterou by si povídal o polistopadových událostech, které zažil jeho strýc?

Samozřejmě že ano. Přiznal by to svým hiphoperským kamarádům? Samozřejmě že ne.

Občas si chce obléct džíny normální velikosti, tričko i mikinu... Ale ztratil by tím přece svou identitu! Je hoper a to je jeho úděl. S věkem přijde na to, že vypadal docela směšně, že utratil

neskutečné peníze za zbytečné značkové oblečení a že třeba kvůli své póze promrhal pár skvělých příležitostí.

Ale teď a tady je hiphoper – posedlý tím, jak vypadá, chce být zajímavý, výrazný a nesplývat s davem. Je hiphoper, stejně jako dalších x desítek kluků v jeho věku v našem městě. Všichni do jednoho svým hiphoperstvím potlačují svou individualitu, ale cítí se být dobovými idoly. A na tom jim teď záleží, na vytouženou jedinečnost dočista zapomněli.